

Menges bé cada dia? Et sents cansat? Fas moltes activitats?

És normal que els metges facen preguntes com aquestes.

A Cristina, la protagonista d'aquesta història, també li les va fer el seu metge. Però de segur que l'origen de la seua malaltia ja no et resulta tan familiar.

La motxilla de Cristina

La visita va començar a les deu i pocs minuts.

–Sí, veig que té la temperatura alta. Obri la boca. Tu et notes alguna cosa més?

–Estic molt cansada.

–Has fet molt d'exercici? Practiques algun esport?

–No, senyor, i aquesta setmana m'ho he menjat tot, veritat, mare?

–Tranquil·la. Ara et trauran una miqueta de sang i et farem una anàlisi ràpida. Ensenya'm el ditet. Ho veus? Amb una punxadeta n'hem tingut prou. Ara la infermera posa una goteta ací, a cada tireta de cartó. La teua sang reacciona amb els productes que hi ha i es formen diferents tonalitats. Ho veus? Quan la reacció acabe compararem amb l'escala cromàtica que ens indica els valors normals de la població.

No és una anàlisi completa, però sabem si et falta alguna coseta de les principals.

Hem deixat xarrar el metge per a donar-li temps que faça tot el que explica. Ha mirat i remirat els cartonets i sembla que ja té un diagnòstic (ja sé que és també una paraula difícil, significa que ja ha trobat què té el pacient o quina malaltia està patint).

–Segons açò... estàs d'allò més sana. De moment no puc saber de què t'han vingut la febre i el cansament.

–Jo crec que és la motxilla. L'he carregada massa.

–Ah! Has dut una motxilla molt plena durant la setmana?

–Encara la duc.

–Però si hem vingut sense res. No li faça cas, doctor.

–És que és una motxilla invisible que em va regalar la tia Alberta i la porte a l'esquena.

–Ai, senyor! Perdone-la. Cristina té molta imaginació i creu que una dona de Vistabella li dóna coses màgiques.

La mare hauria fet millor de callar, segons la meua opinió, que no sóc de la família. Ella va demanar perdó quan no tenim ninguna prova que el metge estiguera ofés.

–No cal que la disculpe. Ella és la malalta i li hem de fer cas. Explica'm això de la motxilla, Cristina.

–La tia Alberta em va donar un sarró, que és com una motxilla, però antiga, sap? I me'l vaig penjar a l'esquena.

–Perdona, però jo no el veig.

–És clar, segons els ulls que miren es veu o no. És màgic. Hi puc guardar les coses que no m'agraden. Crec que n'hi he ficades massa i per això em pesa.

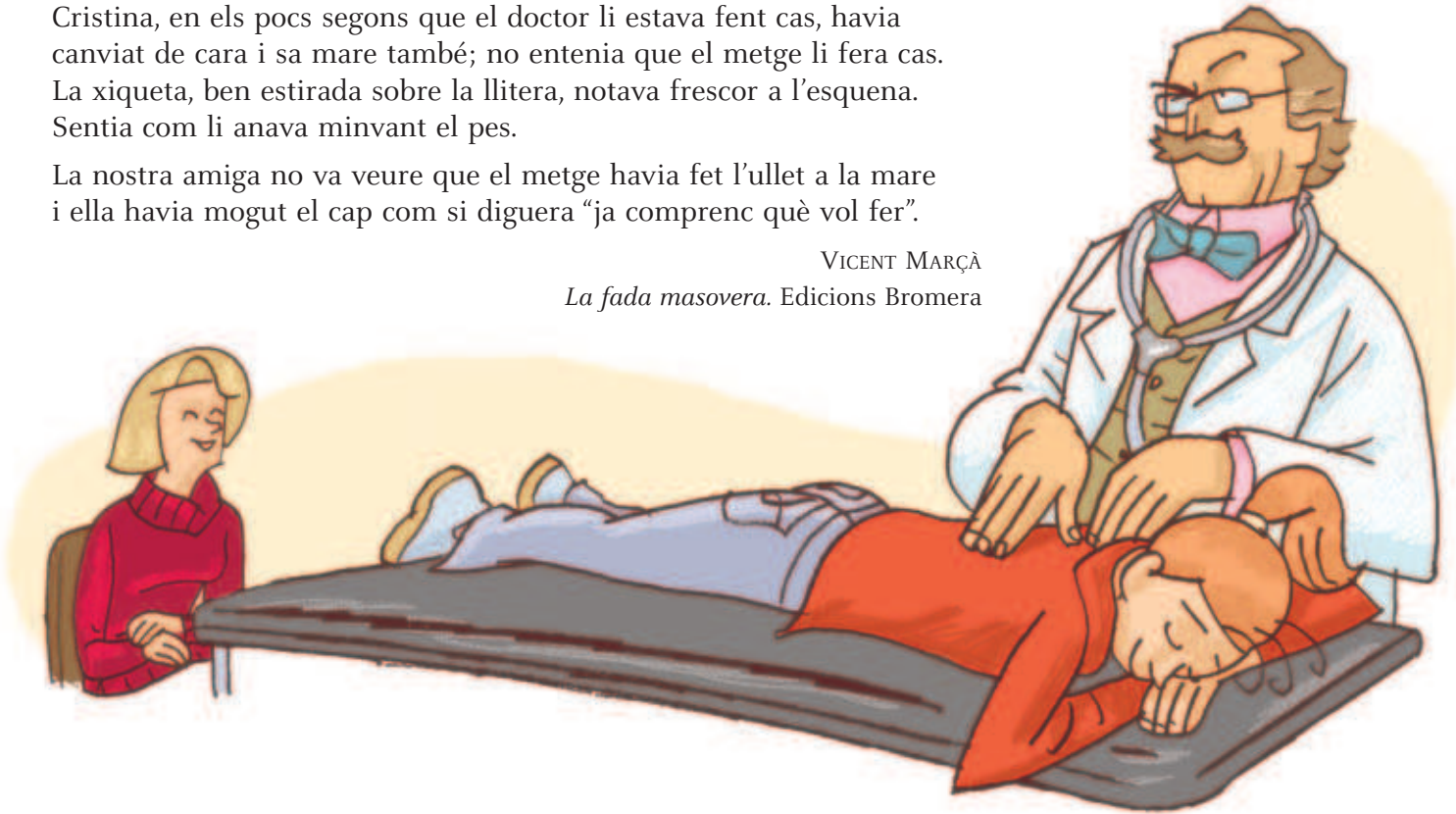
–Ho he comprés i tinc una manera d'ajudar-te. Gita't ací, veus?, a la llitera, panxa per avall. Tu tanca els ulls que jo amb aquests guants que només tenim els metges et trauré la càrrega i deixarem buida la motxilla.

Cristina, en els pocs segons que el doctor li estava fent cas, havia canviat de cara i sa mare també; no entenia que el metge li fera cas. La xiqueta, ben estirada sobre la llitera, notava frescor a l'esquena. Sentia com li anava minvant el pes.

La nostra amiga no va veure que el metge havia fet l'ullet a la mare i ella havia mogut el cap com si diguera "ja comprenc què vol fer".

VICENT MARÇÀ

La fada masovera. Edicions Bromera

1 Quins símptomes presenta la malaltia de Cristina?

2 Ordena en el quadern els passos que se segueixen per a fer una anàlisi ràpida de sang.

- Es contrasta la tireta amb l'escala cromàtica.
- La sang reacciona amb els productes de la tireta.
- Es punxa el dit per a extraure una gota de sang.
- Es posa la sang en una tireta de cartó.

3 Indica quin personatge de la lectura fa cada intervenció.

Ella és la malalta i li hem de fer cas.

A

No li faça cas.

B

Jo crec que és la motxilla.

C

4 Busca en el text les paraules que indiquen com és la motxilla que porta Cristina i descriu-la. Per què pesa tant?

5 Quin gest de complicitat fa el metge a la mare? Amb quin gest li respon ella? Explica què significa.

6 Cristina comença a sentir-se millor quan el metge li fa cas. Alguna vegada has notat que no et feien cas? Comenta-ho amb els teus companys.